

Хаджи Илия. Тогазъ добръ.

Мълчание.

Влиза Дѣла. Тя е въ утрenna роба.

Дѣла. Защо не дойдешъ при насъ на закуска?

Павелъ. Донесъ ми чай тукъ.

Дѣла. Нека закусимъ, че послѣ.

Павелъ. На ли знаешъ, каква е моята закуска, Дѣла, защо настоявашъ?

Хаджи Илия. щомъ вижда, че тѣ се разправятъ—излиза.

Дѣла. Азъ искамъ тукъ да си промѣнишъ навика.

Павелъ. Изгледва, Дѣла, че искашъ невъзможното.

Дѣла. (Ядосана почва да ходи изъ стаята. Тогава забѣлзва заявлението на етажерката). Какво е това! (Почва да го чете). Слушай, Павле, азъ мисляхъ, че ти само говоришъ. Но сега — азъ трѣбва да ти кажа, че немога живѣ въ село, и, че ти трѣбва да не си давашъ оставката.

Павелъ. (Съ благъ тонъ и снисходителность). Не ми се сърди тъй де! (Приближава се къмъ нея).

Мойта Дѣла не бива да се чумери!

Дѣла. Ще бѣде, ако скжсашъ това заявление.

Павелъ. Вижъ Дѣла: има ли нѣгдѣ такива красоти и такава тишина! Отъ възторгъ азъ цѣла нощъ не съмъ спалъ да се нагледамъ. Ти бѣше уморена и за това не ти се стоеше, но тази нощъ азъ нѣма да те оставя до като не изгрѣй луната. (Застава до прозореца). Прѣдстави си надъ тая дивна панорама, нощта съ своя куполъ, осѣянъ отъ безчетъ брилянти, се потаила надъ хълмове и полета и хе тамъ, виждашъ върбака край рѣката, луната изпълзяла надъ вира и водитѣ лъцятъ въ нощта